

Klara

Inatt

Klara

Igår

Max är en vanlig kille i nedre 20-årsåldern, förutom det att han är oskuld och aldrig har haft en flickvän. Han bor i en studentkorridor i en annan stad men är hemma hos sina föräldrar på besök och bor i sitt gamla pojkrum. Han är ung, optimistisk och en liten smula naiv.

Klara är tio år äldre än Max. Hon har ett drogberoende som hon finansierar genom att prostituera sig. De sista två tre åren har hon flyttat in och ut ur olika knarkarkvartar. Hon är långsamt på väg nedåt, och har innerst inne givit upp allt hopp om att någon gång fylla 40.

Här är några texter om Klara på temat "Igår", "Inatt", "Diskoteket" och "Sen då?". Läs dem och använd dem som byggstenar för att bygga din Klara.

Hög

Igår satt jag och Anki och tittade på TV på ett taxicafe. De visade en gammal film med Clark Gable från när livet var mycket enklare och på något sätt fångade den oss båda. Vi satt där och längtade efter att det skulle komma nån snygg, trygg kille och bara ta oss med någonsans där livet var enkelt och okomplicerat. Så när vi kom ut från caféet så var vi tvungna att trösta oss litet. Vi hyrde samma film igen och gick hem till Anki som hade ett litet nödförråd som vi kunde röka upp för hon skulle snart få nytt iallafall, och var tät av någon anledning (det var hon som bjöd hela dagen).

Vi kurade ihop oss i hennes soffa och drog djupa halsbloss ur glasbongen som vi skickade fram och tillbaka. Vi väntade oss att Clarke Gable skulle komma ut ur TV:n och ta oss med tillbaka dit in, men det hände aldrig. Istället satt vi och pratade skit om honom, om hur förjävligt det måste ha varit att vara kvinna då, stanna hemma och ha som ända mål att gifta sig "bra" i betydelsen att han skulle vara rik och inte släss. Sedan satte vi Kate Bushs Wuthering Heights på repeat och sjöng med så bra det gick.

Full

När jag vaknade hade jag en flaska vodka bredvid mig. Fan vet var den kommit ifrån. Helt öppen var den, i mellanprisklassen på systemet. Jag var riktigt duktig och gick och sög på den så den räckte hela dagen, så på kvällen var jag på ett riktigt kalashumör och bestämde mig för att fortsätta dricka. Jag lyckades tigga ihop litet pengar på tunnelbanan och kvitterade ut några elefantöl på systemet och ringde efter Anki och Petra som har någonslags temporärbostad för folk på väg ut i samhället igen.

Lägenheten var steril och tråkig, och Anki och Petra som inte hade fått dricka på flera månader blev nästan omedelbart spyfulla av ölen och började oja sig och fick ångest över att de drack som smittade av sig på mig också. Så satt vi där och grät över vilka jävla liv vi levde och fortsatte dricka tills all öl var slut. Ankis övervakare ringde hennes mobiltelefon flera gånger så vi var tvugna att städa undan allt snabbt och sedan dra ut på stan om han skulle komma över så att han inte skulle se att hon hade druckit.

Häktet

Polisen lät mig iallafall sova ut. Jag hade tydligen varit våldsam när de skulle bura in mig, sade dem. Jag minns som vanligt ingenting, men de har säkert rätt. De är alltid så jävla barska och hårdhänta. Räcker det inte med att de säger att man har gjort fel (det vet man ju redan) och så får man snällt följa med och bli inlåst istället för att de skall bråka och dra i en. Som om det skulle vara manligt att slåss med någon som väger hälften så mycket och som varken har batong, tjänstepistol, backup eller lagen på sin sida.

Häktets frukost är helt okej, och samtalet med socialtjänstemannen efteråt gick fort. Naturligtvis skall jag försöka bättra mig, och jag förstår att min destruktiva livsstil inte håller i långa loppet och att jag kanske skulle flytta hem till mina föräldrar eller någon annan som kunde hjälpa mig att komma på fötter igen, för man vill ju inte leva som jag. Det vill man ju faktiskt inte, eller hur? Han gav mig också en adress till en stödgrupp för narkomaner och andra trasiga jävlar som ändå aldrig är välkomna in i samhället igen annat än under förnedrande former, såvida man inte har hittat Gud och vill vara i TV.

Jag var ute på stan lagom till lunch.

Galenpanna

Min värld är på något sätt parallell med den riktiga världen, fast ändå helt separat. Det råder helt andra lagar och regler.

Han sade att han hade en säng över hemma, och att jag kunde få sova där. Naturligtvis fanns det en undertext, men det var okej. Jag behövde sova ut, duscha och äta ett ordentligt mål mat och då är ett knull inte för mycket begärt. Så jag blev inte förvånad när det visade sig att det bara fanns en dubbelsäng och att han hade för ont i ryggen för att sova på soffan.

Hela lägenheten var full av fotografier på en kvinna, förmodligen någon gammal flickvän att döma av fotona. Sedan gav han mig kläder som han tyckte jag skulle ha på mig som jag kände igen från bilderna, ett speciellt schampoo och så fortsatte det. Han lagade mat som han påstod var min favorit i en bisats.

Jag vaknade på natten av att sängen skakade och jag insåg att han låg och runkade. Han höll på en hel evighet, säkert 30 minuter innan han tillslut kom med kvävda ljud eftersom han trodde att jag fortfarande sov. Sedan gick han och lade sig i soffan.

Knarkarkvarten

Jag vet faktiskt inte vem som äger lägenheten, fast jag har bott där till och från. Det är säkert ett sorgebarn som det kommunala bostadsföretaget har glömt bort att sälja ut, förmodligen för att det ligger för nära det där gruppboendet för gamla knarkare, eller så tillhör det någons gamla tant som bor i Spanien och inte har en aning om vad som händer hennes gamla lägenhet som hon av någon anledning inte har kommit sig för att sälja av. Möblerna, vad som är kvar av dem iallafall, ser ut som någons gamla tants. Murriga och röda med svart, slitet trä.

Jag ramlade in klockan tre och slocknade i en soffa i ett rum där några gamla kompisar drog lustgas och tittade på tecknad barn-teve. När jag vaknade hade någon lagt en gammal filt över mig som var tunn och hålig på sina ställen, där silverfiskarna har varit framme. Allt som fanns i kylen var utgången och möjligt och jag var fortfarande snurrig i huvudet efter gårdagen. Jag stal en tröja som såg ny ut och en sjal som låg på hatthyllan och gick ned på stan.

Brofästet

Det ser ut som på bio. En lampa är på väg och gå sönder och fladdrar litet. Bara skräpet som är för smått eller för multet för att man skall kunna göra något vettigt av det är kvar på betongen. Det andra är samlat i högar som man inte skall röra om man inte vill råka i bråk. Om tidningar är torra isolerar de bra. Ibland kommer Per dit med ett par vinare. Ingen vet riktigt varför. Kanske för att han har styrt upp sig och behöver påminna sig själv om var han var på väg, eller för att han känner sig skyldig för att han slipper den här skiten. Eller så kanske det bara är upplevelseturism. Lika uppskattat blir det iallafall varje gång.

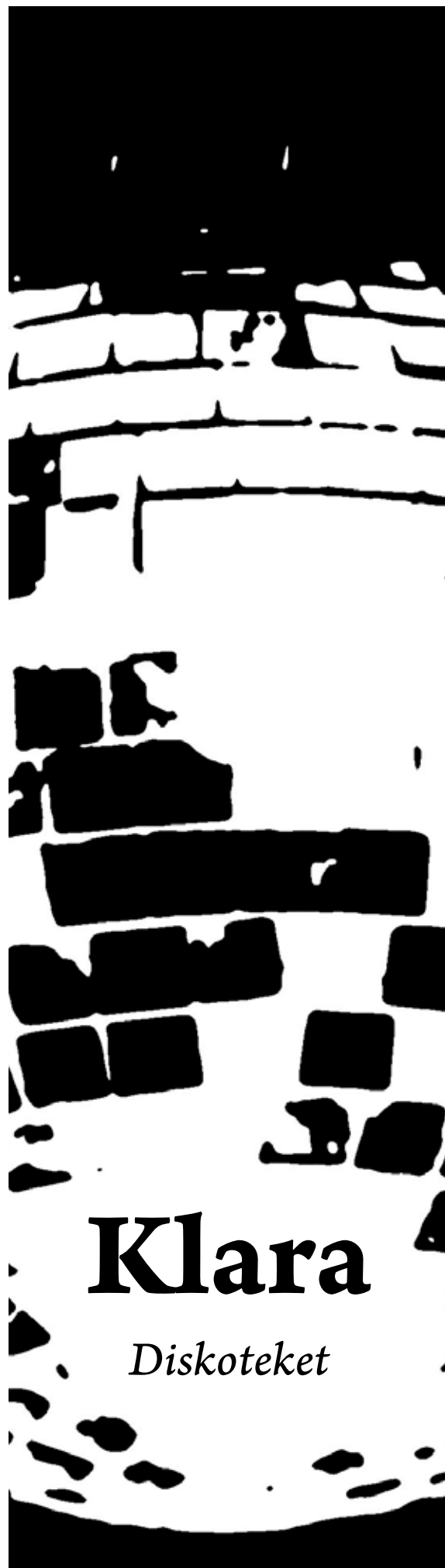
Nån har ett par kartonger precis där den välvda betongpelaren möter själva bron. Om man har lika mycket under sig som över sig blir det så småningom riktigt varmt. Om man lägger örat mot betongen kan man höra vattnet slå in i pelaren längre ned.

Veckotidningarna har man bara för att läsa. Papperet är för kompakt på något sätt och blir lätt så kallt.

Där vill jag aldrig hamna.

Klara

Sen då?

Klara

Diskoteket

Smidigt

Svettiga ställen är bäst. Det är ingen som bryr sig om om man luktar skit. Man får rusa in på toaletten och vaska av sig det västa om man kommer direkt från gatan. Man frågar någon liten tjej som står vid spegeln och fönar sig om man får låna litet parfym eller litet smink, och det får man nästan alltid. Ibland får man hjälp att lägga på det också. Sminket är mest för mig, det är ändå ingen som ser något i diskobelysningen och vid baren kollar de bara om man är äldre än 21. Och det är man.

Det är några andra tjejer som brukar gå hit, så har man fått pengar av socialen och inte behöver jobba kan man hänga med dem, skratta litet, och glömma bort vardagen en stund. Trots att vi nog ser rätt raggiga ut finns det är allid någon som försöker bjuda på drinkar, så det blir alltid billigare än vad man tänker sig. Jag tycker litet synd om männen som tror att de måste skicka sprit till trasorna för att ha en chans.

Kunder

Av någon anledning är det populärt att göra det på toaletten. Det är tillräckligt privat kanske, och så kan man gå ut och skryta för kompisarna sedan och dricka en bärs. Sjukt egentligen, men ingen har sagt att folk är friska. Trenden är att männen blir yngre och yngre. De går loss på idén att betala för sex eller ha sex med någon helt okänd medan deras tjejer är ute på dansgolvet.

När man plockar upp kunder på en bar är det ingen som bryr sig om hur full eller hög man är. Det går bättre när man är bedövad på något sätt. Och gör man det på toaletten går det snabbt att skölja bort smaken i baren efteråt.

Man lär sig snabbt vilken sorts folk man plockar upp på de olika ställena, var man skall gå för att undvika våldsamma, urfattiga, förlorarna. Här har jag aldrig blivit blåst, slagen eller utkastad. Ibland har jag till och med blivit bjuden på sprit och dansat. En gång var det en kille som stötte på mig på riktigt. (Jag tror det iallafall.)

Det går

Jag står i garderoben. Jag har har dragit i uringningen så mycket att tröjan börjar bli sliten. När jag lutar mig fram kan vakten i bombarjackan se hela härligheten. Jag pekar på en grön jacka och säger "den är det" och ler mot honom när han häktar ned den. "Jag minns inte vilken ficka", säger jag och han känner efter tills han hittar en plånbok i en av sidofickorna. Han räcker över den utan att titta i den och upptäcka att den tillhör nån Rebecka Jansson med slarvigt hempermanent och något som ser ut som en pytteliten Jesus på korset i en tunn kjedja runt halsen.

Hon har tre olika betalkort. Jag tar ett och plockar facket rent på sedlar och räcker tillbaka plånboken till vakten som stoppar ned den i fickan igen och hänger tillbaka jackan. "Kostar det något eller?", säger jag, men han skakar på huvudet. "Vi glömmet det, säger han till mina bröst." Jag blinkar till honom, knycker med nacken och går därifrån för att lägga kortet i baren. Nu skall Rebecka få bjuda.

Du ser bara hur jag ser ut utanpå. Hur jag fryser inlindad i filter under S:t Eriksbron. Jag önskar det fanns en kabel som jag kunde jacka in i ditt huvud och mitt så du kunde fatta. Mattan skulle ryckas undan för dina fötter. Hur fantastiskt det är att det kan vara sjukt jobbigt att säga "i", hur världen försvinner och blir en enda punkt, hur man är beredd att suga av elefantmannen för att få en fix till när lustgastrippen är över, hur sjunt mysig man blir av MDMA. Jag lever mitt liv på insidan av kroppen, djupt inne i min hjärna som jag har givit så sjuka smållar. Jag vågar. Vi lever inte i samma värld, begriper du väl. Bilderna som flashar förbi när jag lämnar in kommer inte att vara något familjealbum, inte ens H.G. Wells resefoton kommer i närheten. I 30 sekunder hade jag full koll på meningen med livet men lyckades inte skriva ned den. Du har lån på ett hus och en bil, du går till jobbet varje dag och ser fram emot dagarna som du bestämmer över själv. Om jag inte redan har stuckit väntar jag där.

Pragmatisk

Jag kör hårt så länge det går. Kanske inte varje dag, men ofta nog ändå. Ibland knäpper det till i hjärnan av någon anledning och man får syn på sig själv utifrån och hur illa det är ställt egentligen. Eller så är det bara en jävligt bra dag som förtjänar att man sätter guldkant på den. Eller en helt vanlig jävla torsdag. Andra kör med ärtor och fläsk. Så länge man hittar rätt med nålen är man lugn, och jag har alltid varit stadig på handen.

När man är död så är man och det är inte något mer med det. Jag har inte direkt någon som bryr sig så det är fritt fram att fade:a ut när den dagen kommer. Jag har det iallafall bättre än de stackars pensionärerna som ligger hemma i nån säng och lyssnar på sina hjärtslag och väntar på döden. Det här har jag valt själv, och jag slår vad om att om en nekrofil fick välja skulle han ta mitt lik över nån senig kärrings alla dar i veckan. Inte för att jag skulle bry mig. När man är död så är man.

Uppgiven

Jag vet att det kommer att gå åt helvete. Det är inte så jävla svårt att räkna ut. Det skulle vara om jag typ upptäckte Jesus och han styrde upp så jag pallade att lägga ned den här skiten. Då skulle jag få åka runt i skolor och visa upp gamla nålmärken och prata med ungarna om Requiem för a Dream-livet och försöka skrämman skiter ur dem så dom inte blir som jag.

Sitta på nån jävla pall i en dramatiskt nedsläckt aula och snacka om att överdosera på en varuhustoalett och bli körd till akuten med lödder i munne och bli förmanad av doktorer och socialsekreterare och rymma därifrån och åka buss halvnaken till första bästa kompis med adress för att börja om från början igen. In med skiten bara. Koppla på. Kör hårt.

Sitta och titta på dem från pallen och undra hur det kommer att gå för dem. Efteråt kommer tjejerna som tror att det blir bättre om de kramar mig fram och när de är klara kommer idioterna som tycker att man är häftig och vill fråga hur man rullar haschcigg eller hur det känns att vara hög. Om jag hittar Jesus hoppas jag det blir efter döden.

Max

Föräldrar

Max

Flickvän

Max är en vanlig kille i nedre 20-årsåldern, förutom det att han är oskuld och aldrig har haft en flickvän. Han bor i en studentkorridor i en annan stad men är hemma hos sina föräldrar på besök och bor i sitt gamla pojkrum. Han är ung, optimistisk och en liten smula naiv.

Klara är tio år äldre än Max. Hon har ett drogberoende som hon finansierar genom att prostituera sig. De sista två tre åren har hon flyttat in och ut ur olika knarkarkvartar. Hon är långsamt på väg nedåt, och har innerst inne givit upp allt hopp om att någon gång fylla 40.

Här är några texter om Klara på temat "Flickvän", "Föräldrar", "Skola" och "Fritid". Läs dem och använd dem som byggstenar för att bygga din Max.

Det är klart att jag längtar efter en flickvän.

Jamen det är klart att jag längtar efter en flickvän. Jag tror inte att det finns någon i mitt gamla kompisgäng, Jocke, Filip, William, Oscar, som har längtat så mycket efter det som jag. Jag vet inte riktigt hur man skall göra bara. Hur vet man när någon är intresserad av en på riktigt? Vad betyder det när en tjej ler mot en? Vad betyder det om hon snuddar mot en i kön till kaféet för att betala? Man kan svära på att det var ett bröst som gnedts mot baksidan av armen, fast man vet inte, för man har aldrig känt på ett bröst tillräckligt länge för att veta med säkerhet.

Man bygger drömmar. Tänker sig hur det skall vara. Si eller så. Målar bilder av hur det skall vara, se ut, kännas. Fast innerst inne vet man att det bara är en fantasi, någon slags romantisk idealbild som man har skapat sig utan att egentligen ha tillräckligt på fötter. Man vet ju inte. Om man är som jag. Filip säger att det egentligen inte är så speciellt, men det är svårt att veta. Hur kan man veta om det är samma sak för alla? Om du och jag upplever färgen "grön" på samma sätt? Sânt som man aldrig kan ta reda på, med andra ord. Sânt som språket inte räcker till för att uttrycka och förklara. Fast ibland tänker jag att det är precis det här som man kan överbrygga när man är tillsammans. När man inte behöver språket längre. Fast man behöver det för att komma dit.

Jag undrar om jag är böj.

Ibland undrar jag om jag är böj. Jag är rätt säker på att jag inte är det, men jag inbillar mig att det inte är lätt att utesluta det. Jag försöker övertyga mig om att jag är kär i den eller den, Louise eller Anja, men det går inte. Jag tänker mig att det skall komma tids nog, men man undrar ju. De flesta andra har ju knappt pratat om annat de senaste 10 åren, och för alla andra utom jag har det övergått från tanke till handling. Om jag är kär så borde jag väl veta det, eller hur?

Eller så kanske jag bara är helt asexuell, helt ointresserad av sex och oförmögen att känna kärlek. Men jag hoppas inte det. Allt kretsar ju kring det – alla teve-serier, alla filmer, nästan all musik. Kroppar och känslor. Får jag inte vara med om detta själv har jag ju missat halva livet. Eller så kanske alla andra bara spelar de också.

Väntar på den rätte.

Jag sparar mig. Det är hela saken. Jag har ingen lust att hoppa i säng med första bästa, slösa bort en massa "jag älskar dig" på någon som jag i bästa fall kommer att vara ihop med i ett halvår. När det händer skall det hända på riktigt. Inga halvmesyrrer.

Ibland testar jag mig, flirtar med någon, men det händer aldrig något. Ibland är någon intresserad, oftast en något yngre tjej, men jag har aldrig gjort något av det. Det har aldrig känts rätt.

När "hon" kommer är det ingen tvekan om saken. Det kommer att kännas. Det kommer inte att vara något val. Jag kommer att trilla dit hur mycket jag än stålsätter mig och försöker vara min egen. Pladask, kommer det att säga, och så ligger jag där. Och då kommer allt att vara nytt – den första riktiga kyssen, det första riktiga sexet, att få sova nakna tillsammans under samma täcke. Allt det där kommer att vara nytt och äkta, och inte delat med någon annan. Från mig till dig bara. Jag längtar efter det.

Kondomhaveri

Pappa och Mamma hade aldrig tänkt att jag skulle bli till. "Kondomhaveri" berättade Mamma en dag helt apropå ingenting. Jag tror att hennes poäng var att ibland måste man bara acceptera sânt som man inte har tänkt sig skall hända, men det är isåfall ett dåligt exempel. Iallafall om acceptans skall vara mer än likgiltighet och minsta möjliga insats.

På något sätt kändes det befriande. Det kom inte som någon överraskning, men framförallt så kom det som en bekräftelse på att "det inte var jag". Det var inte mitt fel att de inte brydde sig, att det inte hade tid för något annat än sig själva och varandra. Att jag alltid fick vänta en timme efter fotbollen innan Pappa kom och hämtade mig för att det krockade med hans golfschema. Att ständigt hamna sist på prioritetslistan.

Man lär sig snabbt att leva med det, men det är svårt att leva med känslan att det beror på att man gjort något fel. Men det var alltså inte mitt fel, utan kondomens. Och när man visste det var det inte så svårt att hitta lärare eller andra föräldrar att se upp till och få beröm av. Egentligen var det inte kodomens fel heller, utan Mamma och Pappas. Men det tog rätt lång tid att förstå.

Hönsmamma

Mamma var alltid litet av en hönsmamma. Jag var tvungen att vara tillbaka klockan 18, även på lördagar, så när jag skulle långt bort på rollspelsklubben var jag tvungen att åka hem först av alla. Att hon var orolig gjorde mig rädd i sin tur, rädd för att åka tunnelbana, rädd för att gå den korta sträckan mellan tunnelbanan och huset, och det var sällan jag kom hem så sent som sex.

Kanske berodde det på Pappa. Han kunde inte heller ta hand som sig själv. Han drack, och det spelade ingen roll hur mycket vi tjatade på honom att han skulle sluta. Han ville dricka, och tillslut körde Mamma ut honom och han kom aldrig mer tillbaka igen. En gång när jag kom hem från rollspelsklubben såg jag honom sitta och skräna med de andra fyllona på tunnelbanan och fick bråttom av.

Det tog tid för mig att växa upp och inte vara rädd längre, om det nu är det det innebär att vara vuxen. Hon har inte begripit att jag var tvungen att flytta till en annan stad för att hitta mig själv, och hitta modet att göra det jag ville. Och modet att vilja mer än bara vara "säker". Nu kommer jag sällan hem före sex, bara för att.

Försökskanin

När mamma och pappa berättar om när jag var liten känner jag mig alltid som en jävla försökskanin. Glöm alla föreställningav om arv – jag är en direkt produkt av min miljö.

För att jag inte skulle bli allergisk mot någonting körde pappa runt mig på bondgårdar och körde in huvet på mig i pälsen på fåren, tvingade mig att mata korna trots att jag var så rädd att jag grät hysteriskt efteråt, och tvingade mig att sitta hos grisarna. Jag kunde skriva när jag var 4. Mamma och pappa var förstås inte religiösa och roade sig med att lära mig så många svordomar jag kunde redan när jag var 6 år gammal eftersom "helvete" bara är ett ord, precis som "ladugård" eller "järnvägar". Gissa om jag var populär bland de andra barnen, och hur deras föräldrar hatade mig.

Pappa provade en hjärntvättsteknik på mig som han läst om i Science så att det jättelänge var omöjligt för mig att äta om jag inte först tvättade händerna. Det gjorde det omöjligt ibland när vi hade bråttom i skolan, för att inte nämna utflykterna.

Max

Fritid

Max

Skolan

Ingens riddare

Om inte jag bemödar mig om att titta på sluttexterna efter att filmen är slut, vem skall då göra det? Vem har tid att bry sig om key makeup artist, music executive och key grip? Tack till Denver fire department. Listan finns där av en anledning, men så fort huvudrollsinnehavaren har sagt sina sista repliker och tittat rödögt in i kameran tonas ljuset upp och alla störtar mot utgången för att hinna först. För att slippa köa en extra minut ut från bion. Och ingen bryr sig om all de som faktiskt gjorde filmen möjlig.

Jag har bestämt mig för att alltid titta på alla sluttexter, för att bry mig om allt det där som ingen annan har tid att tänka på och vara tacksam över. Vem som räknar ut näringsfakta på mjölkpaketet, de som har räknat ut att just där jag bor behövs en busshållplats, och att 8:ans buss precis tajmar tåget till universitetet. Det är inte gud, utan stadskontoret. Men det är ingen som bygger vräkiga kåkar för att hylla dem.

Jag läser till ingenjör. Till något av alla de här obetydliga yrkena som har obskyra titlar och som kräver att man kan räkna ut hållfasthet och slå upp utvidgningskoefficienter på olika metaller. En i en rad av tysta, anonyma hjältar.

Journalisten

Jag vet faktiskt inte varför jag valde journalistlinjen. Kanske för att den var svår att komma in på. Jag behövde ett mål att sikta på, något som hjälpte mig att orka plugga, och det fick bli det. Att jag trivs så bra som jag gör är nog mer tur än skicklighet. Jag gillar att skriva, jag gillar att försöka hålla mig kort, att hitta kärnan och lyfta fram den. Det är skönt att bara rapportera och inte själv behöva ta ställning. Och skönt att göra korta reportage och inte behöva snöa in sig veckor i streck. Det passar mig.

Fast det skulle klart vara skoj att Walraffa. Att nästla sig in någonstans, på en fabrik, bland människor som man normalt inte får se i tidningen – för att de är för rika eller för fattiga. “Riktig journalistik” som en av våra föreläsare tycker om att kalla det. Jag antar att de flesta journalister aldrig får chansen att utöva “riktig journalistik” med den definitionen, men ma måste ju ha drömmar. Om två år blir det väl praktik på någon liten landsortstidning, och sedan får vi se. Man får ta en dag i sänder helt enkelt, och se vad som händer.

Fast i samhället

Jag har aldrig gillat skolan. Men vad har man egentligen för val. Det är som med lumpen – man måste göra den för att bevisa att man duger något till. Skiter man i det så är man annorlunda på något sätt. Sämre. Avvikande. Och så måste man förklara för alla varför man kände att man inte var intresserad av något enda ämne – konsthistoria, engelska, nationalekonomi, datavetenskap.

Jag har nog egentligen valt precis fel: jag läser introduktionskurs på introduktionskurs i hopp om att hitta något som skall dra in mig, något intressant, men det verkar lögn. Jag skulle ha bara valt något och jobbat mig till en examen och fått det överstökat. Men istället kan jag alldeles för litet om konsthistoria, engelska, nationalekonomi och datavetenskap.

Men det är the story of my life på något sätt. Jag gör val för att jag tror att någon annan tycker det är viktigt, och sedan är jag för rädd för att faktiskt göra valen. Jag vill inte ta risker, jag vill blidka alla, och så kläms jag fast i mitten och ingenting blir egentligen bra. Jag skulle våga satsa på bara en sak och göra det bra, men jag vet inte hur.

Max har inga vänner

Jag har inga riktiga vänner. Jag vet faktiskt inte varför, men så är det. Kanske är det för att jag är tråkig, eller så är jag blyg, eller så är det något annat. Kanske är jag för ful? Jag har ingen aning.

Jag kan hänga med kursare på universitetet ibland. Man kan plugga tillsammans inför tentor och skriva arbeten. Men av någon anledning gör de alltid upp helgplanerna precis när jag går på toaletten eller går för att köpa kaffe. Och så skäms de litet när jag kommer tillbaka och jag får låtsas som det regnar.

Någon gång har jag tvingat dem att ta med mig. Det är ju inte så svårt om man bara begriper det sociala spelet och väljer sina ord väl. Men det är inte värt det. Det är bra pinsamt och man känner sig som en skurk för att ingen har roligt.

Så nu går jag ut ensam. Det blir bättre så. Jag har varit på danskurs (läskigt!) och tvingat mig själv att våga. Jag skall hitta mina egna vänner någon annanstans. Någonstans måste det väl finnas någon som gillar såna som mig. Vad det nu kan betyda.

Kristna scouter och utvecklingsstörda

På somrarna brukar jag hjälpa till på ett läger för utvecklingsstörda. Det är egentligen kristna scouterna som håller i det, men man behöver inte vara kristen för att hjälpa till. Det är en fantastisk stämning där, både bland ungarna och ledarna och det brukar vara väldigt roligt. För mig är det skönt att komma bort ett tag och få vara precis vem som helst och precis hur som helst. Ungarna är grymt härliga och älskar att vara där utan sina föräldrar, helt själva, och göra sina egna planer och genomdriva dem. Vi tar den gamla mercabussen till någon liten stad i närheten och kåkar glass, tittar på lokala sevärdheter och busar med ungarna. Mitt i allt är det en gudstjänst som man inte behöver vara med på om man inte vill, och så brukar vi förbereda något slags uppträdande, för när föräldrarna kommer och hämtar upp dem efter ett par veckor. Sedan hänger vi kvar ett par dagar, städar upp, umgås och njuter av lugnet, pratar om hur kul det har varit och hur kul det skall bli. Körs till tåget i omgångar och åker hem, tillbaka till tristessen och vardagen och vanliga människor som inte ser poängen med att åka ut i skogen en vecka eller två med ungar som inte kan gå, eller räkna med plus.

Så sätter man sig och drömmer om nästa år, och tittar på kalendern. Det är bara 11 månader till nästa juli. Tyvärr går tiden inte alltid så fort.

Overallkille

Det var min kusin Jennie som gav mig rådet att gå med i kåren. Det är skönt med konkreta uppgifter – att flytta öltunnor, stå i baren, servera, etc. – som komplement till studierna. Gemenskap, fester, utbytesfester på andra fakulteter och andra universitet. Alltid något på gång. Enkelt på något sätt.

Jag har ju en rätt hygglig sångröst, och när jag är på det humöret kan jag faktiskt vara ganska rolig och hålla i gång en fest. Fast det har aldrig blivit någon “avkastning” där. Bara litet blickar, och så några av grabbarna som tycker att man tar litet för mycket plats. Men det kan de fan ha.

Min stora svaghet är starksprit. Ge mig öl i precis vilka kvantiteter som helst, och du kommer inte att märka det. Men ge mig bara en 6:a brännvin eller en liten virre så är det kört. Jag kan bli hur dålig som helst har jag lärt mig den hårda vägen. Det är bara att se till att hålla sig borta från den skiten. Synd bara att jag tycker att det är så gott.